

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.487/2024/5.
A felperes:	felperes (felperes címe.)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás jogtanácsos)
Az alperes:	Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	dr. Tompa Tamás kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	illetményrel kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.716/2024/7. számú ítélete

Í t é l e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.751 (harmincötezer-hétszázötveneg) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2012. június 1. napjától állt hivatásos szolgálati jogviszonyban az alperessel, *bűnügyi technikus* beosztásban teljesített szolgálatot, munkavégzésének a helye az alperes helységli Rendőrkapitányságán volt.

[2] A felperes bűnügyi technikus feladatain túl további, beosztásához nem tartozó feladatokat (körözés, bűnjel- és értékletét-kezelés, bűnjelraktár-felelősi feladat, külföldi személyek és nyírbátori lakosok elfogató parancsai, fiatakorúak eltűnése esetén az eljárás elrendelése, értékletét kezelői feladatok, ideiglenes kábítószeraktár kezelés, statisztikák gyűjtése és továbbítása és elkészítése, vizeletvételben való közreműködés, a bűnügyi technikus által rögzített nyomok esetében szakértő kirendelése) látott el, amely miatt 2017. decemberében előterjesztett szolgálati panaszát az alperes elutasította. A felperes keresete nyomán a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 7.K.27.071/2018/8-II. számú ítéletével a 2014. december 1-től 2018. május 31-ig terjedő időszakra megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék a 7.Kf.605.405/2018/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[3] Az alperes a felperes munkaköri leírása részeként a bűnügyi technikus feladatok ellátása mellett, egyéb nyomozási cselekmények szakszerű és jogszerű végrehajtását is előírta. A felperes 2021. április 16-án ismételten szolgálati panaszt terjesztett elő, melyben a 2018. június 1-től kezdődő időszakra kérte a nyomozói, vizsgálói, valamint a rendkívüli halálesetekkel kapcsolatos ügyekben és egyéb általános ügyekben ellátott ügyfeldolgozói feladatok ellátásáért megbízási díj megfizetését. A szolgálati panaszát az alperes vezetője ismét elutasította, ezért a megbízási díj iránti igényét keresettel a 2018. június 1. és 2021. március 31. közötti időre érvényesítette. A Győri Törvényszék 6.K.700.663/2021/7. ítéletével kötelezte az alperest megbízási díj megfizetésére, mert a felperes nem a bűnügyi technikus beosztásba tartozó feladatokat látott el a perrel érintett időszakban az eredeti szolgálati beosztása mellett, rendszeresen, többletfeladatként, tartósan. Az alperes fellebbezése folytán másodfokú bírósággént eljáró Kúria a Kf.III.45.173/2021/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[4] Az alperes a felperes technikus munkája mellett végzett nyomozói, vizsgálói, rendkívüli halállal kapcsolatos ügyekben és egyéb általános ügyekben ügyfeldolgozói feladatokért, mint többletfeladatok ellátásáért továbbra sem fizetett megbízási díjat; a felperes 2024. április 16. napján ismételten előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával elutasította.

A kereset és a védirat

[5] A felperes keresetében a peresített időszakra (2021. április 1. napjától 2024. április 30. napjáig) a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő mértékű, összesen 1.430.050 forint megbízási díj és annak középídtől (2022. november 6-tól) számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kérelmét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71.§ (1) bekezdés c) pont, (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendeletre (a továbbiakban: BMr1.), a büntetőeljárások keretében lefolytatandó szemlék végrehajtásáról és a bűnügyi technikai tevékenység egységes szabályozásáról szóló 13/2012. (VII.30.) ORFK

utasításra (a továbbiakban: 13/2012. ORFK utasítás), forrányomos tevékenység egységes végrehajtásáról szóló 22/2017. (VI. 22.) ORFK utasításra (a továbbiakban: 22/2017. ORFK utasítás), valamint a Kúria Mfv.10.751/2016/4. számú ítéletére alapította. Az alperes határozatát jogsértőnek tartotta és arra hivatkozott, hogy a kinevezése szerinti munkaköre, azaz bűnügyi technikus feladatai ellátása mellett előjárói utasításra rendszeresen más beosztásba (munkakörbe) tartozó feladatot is ellátott, így vizsgálói, nyomozói, a rendkívüli halálesetekkel kapcsolatos és az egyéb általános feladatokat is. Arra is kitért, hogy a fenti feladatok szolgálatteljesítési idejében folyamatosan és rendszeresen felmerültek; a 13/2012. ORFK utasítás időközben történő hatályon kívül helyezése ellenére hivatkozott a BMr1. alapján a technikus, a nyomozó és vizsgáló beosztások önálló és elkülönült beosztás jellegére és a 22/2017. ORFK utasítás által meghatározott bűnügyi technikus feladatokra. A Hszt. 2023. február 1-jétől bekövetkezett módosítását a kereseti igény szempontjából irrelevánsnak tartotta, mert a rendszeresen ellátott jelentős többletmunka esetében megállapítható; a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja nem mentesíti a munkáltatót a megbízási díj megfizetése alól.

[6] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a BMr1.-ben szereplő szolgálati beosztás munkakörként történő szűkítő értelmezése jogszabályellenes. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes alapfeladatként megjelölt technikus szolgálati beosztásáért hivatásos pótlékra jogosult; a rendőrség feladatai ellátását nem lehet tovább bontani a bűnügyi szolgálati ágon belül. Az összecszerűség körében a keresetet eltúlozottnak és megalapozatlannak tartotta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság 1.430.050 forint megbízási díj és annak 2022. november 6. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 71.§ (1)-(3)-(5) bekezdésére, 102.§ (1) bekezdés b) pontra, 163.§ (5) bekezdésre, a BMr1. 2. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő, személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 35. § (6) bekezdésére, a 13/2012. ORFK utasítás 6/D. pontjára alapította. Figyelembe vette a Kúria Mfv.II.10.625/2012/4., Kfv.VII.39.247/2020/4., Kf.III.45.173/2021/4. számú döntéseit.

[8] Az elsőfokú ítélet érdemi indokai szerint a felek között nem volt vitás, hogy a jelen ügyben irányadó tényállás minősítés szempontjából megegyezik a fent hivatkozott korábbi, jogerős bírói ítéletek alapjául szolgáló tényállással. A 13/2012. ORFK utasítás hatályon kívül helyezését követően a BMr1. 2. számú melléklete alapján állapította meg, hogy a bűnügyi technikus feladatok külön beosztást (munkakört) képeznek, melyek elkülönülnek a nyomozói és vizsgálói beosztásoktól (munkaköröktől). A munkaköri feladatok felsorolását tartalmazó közjogi szervezetszabályozó eszköz - mint az ORFK utasítás - csupán megkönnyítette az adott munkakörbe tartozó feladatok beazonosítását, azonban a szabályozás hiányából nem következik, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban az adott beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen ellátandó feladatokat is a beosztás részeként rögzíthet. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával az állománytáblában rendszeresített beosztás (a munkakör) keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Nem értett egyet azzal, hogy a bűnügyi szakágban belül valamennyi rendőr köteles lenne valamennyi, a bűnügyi szakághoz tartozó feladat alapfeladatként történő ellátására. A munkaköri leírásban maga az alperes tüntette fel

munkakörként a bűnügyi technikust, melyik nyilvánvalóan elkülönül a vizsgáló, illetve nyomozó munkakörtől.

[9] A bizonyítékok értékelése alapján megállapította, hogy a felperes a munkaköri feladatai közé nem tartozó feladatokat látott el többletfeladatként. Azt is kimondta, hogy a munkaköri feladatai korlátlanul nem voltak bővíthetők úgy, hogy ezen feladatok ellenszolgáltatás nélküli munkaköri kötelezettségként a felperes részére előírhatók. A Hszt. 2023. február 1-től bekövetkezett módosításával a 102. § (1) bekezdés b) pontjának értelmezése során figyelembe vette, hogy a jogalkotó azt a Hszt. szolgálati viszony tartalmára vonatkozó X. fejezetében, a szolgálatteljesítésre vonatkozó szabályok között helyezte el. A törvényszék szerint a szabályozás nem értelmezhető úgy, hogy a megbízási díjra jogosultság kizárólag a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátása esetén járó többletdíjazás, ellenkező esetben az a megbízási díjra való jogosultság indokolatlan szűkítését, kiüresítését eredményezné. Mindezekre figyelemmel a tényállásban felsorolt jelentős mértékben ellátott többletfeladatok alapján a rendvédelmi illetményalap 100%-ával számítottan kötelezte a megbízási díj és kamata fizetésére a foglalkoztatót.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a megbízási díjnak az illetményalap 50%-os mértékben (715.025 forint) való megállapítását és felperes perköltségben marasztalását kérte.

[11] A Hszt. 13. § (1) bekezdés, 44.§ (2) bekezdés, 71.§ (1) bekezdés c) pont, 71.§ (5) bekezdés, 102.§ (1) bekezdés b) pont, 157.§, 163.§ (5) bekezdés, 352.§ d) pont 1. alpont, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48.§, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 1. § (2) bekezdés, a BMr1. 1.§ a) pont, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. § (1) és (2) bekezdés elsőfokú bíróság általi megsértésére hivatkozott.

[12] A jogalap vitatása körében állította, hogy a felperes nem más beosztáshoz tartozó feladatkört látott el, hanem a munkaköri leírásában és a rendőrség működési rendjére vonatkozó jogszabályokban (Rtv., Szolgálati Szabályzat) rögzített rendőri alapfeladatokat teljesítette. A felperes esküjében vállalt többletkötelezettség ellátásáért havonta hivatásos pótlékban részesül a Hszt. 157.§ alapján. Az Rtv. 1. § (2) bekezdése nem nevesít külön technikus feladatot, tehát a munkakört nem a BMr1.-ben nevesített szolgálati beosztás megnevezése tölti ki tartalommal, hanem a kötelezően ellátandó alapfeladat az Rtv.-ből keletkezik. A Szolgálati Szabályzat alapján rendőrség feladatainak ellátását szolgálati ágakra, szolgálatokra és szakszolgálatokra lebontva kell megszervezni; a szolgálati ágak között csak a bűnügyi szolgálati ág szerepel és nem létezik nyomozói, vizsgálati stb. szolgálati ág. Azzal érvelt, hogy a rendőrség feladatai ellátását nem lehet tovább bontani a bűnügyi szolgálati ágon belül, azokat a szolgálati ágon belül szolgálatot teljesítő rendőrnek kell ellátni. Abból, hogy a BMr1. 2. számú mellékletében a nyomozó, vizsgáló és technikus külön beosztások nem következnek, hogy a beosztásokhoz tartozó munkafeladatok oly mértékben eltérőek, hogy azok ellátása jelentős többletfeladatként értékelve megbízási díjra jogosultságot keletkeztetne, hiszen a beosztások a BMr1.-ben mind alapfeladatként szerepelnek. Figyelman kívül hagyta a

törvényszék, hogy a Hszt. 13. § (1) bekezdése szerint a feleket speciális kötelezettségek terhelik, e körbe tartoznak a fenti, rendőrség működési rendjének szabályai. Álláspontja szerint a felperes bűnügyi szolgálati ágon belüli megbízási díjra való jogosultságának az érvényesíthetősége *ex lege* kizárt, mert a többletfeladatként díjazni kívánt tevékenység az általános bűnügyi munkához tartozó alapfeladat-ellátásnál nem jelent többet. Erre tekintettel nem lehet szó a beosztási feladat jogellenes bővítéséről sem, a munkakör tartalmának meghatározására a rendőrség működési rendjére vonatkozó hatályos jogszabályok alapján került sor. A Hszt. 2023. február 1-től bekövetkezett módosítsa indokaira hivatkozva állította, hogy az elsőfokú bíróság téves értelmezéssel állapította meg a felperes rendes szolgálati idejében a szervezeti egység feladatkörén belüli feladatellátás alapján a megbízási díjra jogosultságát a 102.§ (1) bekezdés b) pontjában rögzítettek ellenére.

[13] Sérelmezte, hogy nem kerültek megfelelően alátámasztásra a rendvédelmi illetményalap 100%-os mértékét megalapozó ellentételezés indokai, vitatta annak a feladatellátással való arányos megállapítását a Hszt. 71.§ (4)-(5) bekezdésébe, a belügyminiszter felügyelete, irányítása alá tartozó egyes fegyveres szervekkel hivatásos szolgálati viszonyban állók szolgálati viszonyáról és a személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 35. § (6) bekezdésébe, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr3.) 10.§ (2) bekezdésébe ütközően. Mivel a felperes technikai feladatait munkaideje 40%-ban, napi 2-3 órában látta el, érvelése szerint az alperes egyrészt a foglalkoztatási kötelezettségének, másrészt a rendőrség működési rendjére vonatkozó jogszabályokból eredő kógens feladatellátási köteletségének tett eleget, amikor a felperest – egyéb szolgálati feladat híján, túlszolgálat elrendelése nélkül – 8 órás szolgálatteljesítési idejében foglalkoztatta.

[14] A felperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet, helyes indokai alapján való helybenhagyását és alperes perkielégben való marasztalását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor figyelemmel volt arra, hogy az alperes az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság anyagi jogi jogértelmezése és jogalkalmazása helytálló, azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben az alábbiakat emeli ki.

[17] Az alperes fellebbezésében nem vonta kétségbe azt a tényt, hogy a felperes a peresített időszakban a bűnügyi technikai beosztás feladatait mellett vizsgálói, nyomozói munkakörbe, illetve más beosztáshoz tartozó (a rendkívüli halálesetekkel kapcsolatos és az egyéb általános) feladatokat is ellátott. Az alperes kizárólag e feladatellátások többletfeladatként való értékelését kifogásolta egyrészt azon az alapon, hogy a felperes által megjelölt beosztáson kívüli feladatait a bűnügyi szolgálati ág feladatai körében látta el, amely nem ad alapot megbízási díjra; másfelől a Hszt. 2023. február 1-jét követő módosítása miatt a 102.§ (1) bekezdés b) pont alapján az, mint a szolgálatteljesítési idő- és a szervezeti egység

feladatkörén belül ellátottan szintén nem jogosít ellentételezésre. A Fővárosi Ítéltábla a jogalapi érvek és jogszabályi rendelkezések értelmezése helytállóságát és alkalmazásuk jogszerűségét e keretek között vizsgálhatta.

[18] Az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytállón vizsgálta, hogy a felperes bűnügyi technikai beosztásához képest a nyomozói és egyéb beosztásba eső fenti feladatellátás többletfeladatot jelentett-e. Az elsőfokú bíróság a felperes által állított többletfeladatok megítélése során helyesen indult ki abból, hogy mi tekinthető a bűnügyi technikai beosztáshoz tartozó feladatkörnek. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján ugyanis a hivatásos állomány tagjának csak a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként végzett tevékenysége esetén jár megbízási díj. A felek közötti jogvita a felek eltérő jogértelmezéséből fakadt, amely jogértelmezéseket azonban a Kúria már a fellebbezésben felvetett egyes jogszabálysértés-állítás esetében elvégezte.

[19] A bűnügyi technikai beosztás feladatainak feltárásához helytállón mutatott rá, hogy a peresített időszak okán a korábban hatályban volt 13/2012. ORFK utasítás bűnügyi technikusokra vonatkozó rendelkezéseit nem vehette vette alapul, amely a büntetőeljárási jog keretei között a helyszínen lefolytatandó szemle egységes elvek alapján történő szakszerű végrehajtása érdekében részletesen tartalmazta – egyebek mellett – a bűnügyi technikusok jogait és kötelezettségeit, és kijelölte azokat a feladatokat, amelyeket az adott beosztáshoz tartozónak lehet tekinteni. A Kúria Kf.III.45.173/2021/4. számú ítélete (BHGY K-KJ-2022-794) a fenti jogértelmezést megerősítve rámutatott arra is, hogy a 13/2012. ORFK utasítás módosított rendelkezései annak 2020. november 27-én történő hatályon kívül helyezéséig voltak irányadóak. Annak hatályon kívül helyezésével egyidejűleg lett módosítva a 22/2017. (VI. 22.) ORFK utasítás, amelynek 21/F. pontja mindössze arról rendelkezett, hogy a bizottságban a tárgyi bizonyítási eszközök, nyomok felkutatását, összegyűjtését, rögzítését, csomagolását, hitelesítését elsősorban az ilyen tevékenység végzésére felkészített személy végezheti. E változások azonban nem voltak a felperes munkaköri feladatainak tartalmára kihatással, mivel a munkaköri feladatok felsorolását tartalmazó közjogi szervezetszabályozó eszköz – mint az ORFK utasítás – csupán megkönnyíti az adott munkakörbe tartozó feladatok beazonosítását, azonban e szabályozás hiánya még nem eredményezi azt, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban az adott beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen ellátandó feladatokat is a beosztás részeként rögzíthet.

[20] Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (BH2018. 259.). A hivatásos szolgálati jogviszonyban – egyezően más alá- és fölé-rendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal – a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8. – BHGY K-KJ-2020-246, Kf.VII.39.389/2021/4. – BHGY K-KJ-2021-685, Kf.VII.39.523/2021/4. – BHGY K-KJ-2021-744). Az elsőfokú bíróság mindezek alapján – figyelemmel arra, hogy a BMr1.-ben külön-külön jelenik meg a bűnügyi technikus, a nyomozó és a vizsgáló beosztás – helyesen állapította meg, hogy a felperes által többletfeladatként megjelölt tevékenységek nem a bűnügyi technikai beosztásba tartozó feladatok voltak, és helytállón jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a perrel érintett időszakban az eredeti szolgálati beosztása mellett szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látott el, rendszeresen, többletfeladatként, tartósan, ezért jogosult a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában ellátott többletfeladatokra tekintettel megbízási díjra.

[21] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállón rögzítette azt is, hogy a felperes által a peres eljárás során meghatározott (felsorolt), a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett

feladatok nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatok, függetlenül attól, hogy ezeket a feladatokat az alperes a felperes munkaköri leírásban rögzítette. Az ítélkezési gyakorlat egységes abban, hogy a munkáltatónak az a joga, amellyel a felperest az eredeti beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával *csak az állománytáblában rendszeresített beosztás* keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni, az nem fedhet le több, másik beosztást, és a munkáltató által korlátlanul nem bővíthető. A következőket bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4. – BHGY K-MJ-2017-1, Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4. – BHGY K-KJ-2020-487, Kf.VII.39.389/2021/4. – BHGY K-KJ-2021-685, Kfv.VII.37.193/2020/8. – BHGY K-KJ-2020-246). Ennélfogva az alperes csak a felperes kinevezése szerinti munkakörén belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat. A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. A fentiek alapján az alperesnek a rendőrség feladatainak szolgálati ágak viszonylatában való ellátása kapcsán előadott érvelése sem volt alkalmas a kialakult bírói gyakorlat megdöntésére. A hivatkozott szolgálati ágak feladatai a rendőrségi feladatellátása körében értelmezhetők, és nem a hivatásos állományú tag szolgálati beosztási feladataira vonatkoznak; arra a feni bírói gyakorlatban rögzített jogértelmezés az irányadó továbbra is. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján – figyelemmel arra is, hogy a BMrl.-ben külön-külön jelenik meg a bünyügyi technikus, a nyomozó és a vizsgáló beosztás – helyesen állapította meg, hogy a felperes által többletfeladatként megjelölt tevékenységek nem a bünyügyi technikus beosztásba tartozó feladatok voltak, és a munkaköri leírás, a felperes személyes meghallgatása, a tevékenységkimutatás alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által többletfeladatként megjelölt tevékenységek nem a bünyügyi technikus beosztásba, hanem a nyomozó, és egyéb beosztáshoz tartozó feladatok voltak.

[22] A másodfokú bíróság a Hszt. 2023. február 1-től bekövetkezett módosításával a 102. § (1) bekezdés b) pontjának értelmezése kapcsán az alábbiakat rögzíti. A perbeli esetben a kereseti kérelem szerinti megbízási díjra való jogosultság megállapítása szempontjából relevanciával bíró körülmény, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítását követően a jogalkotó a megbízási díj jogintézményét megtartotta, azt a Hszt. 71. §-ban – a X. fejezetben meghatározott, a szolgálat teljesítésére vonatkozó általános rendelkezésektől – elkülönítetten továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy az általánoshoz képest eltérő, a korábbiakhoz viszonyítva szigorúbb feltételek szerinti elbírálást írt elő. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a szolgálat ellátásával összefüggésben köteles a szolgálati beosztásából eredő, valamint – a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül – a szolgálati beosztásához nem tartozó, a végzettsége, képzettsége alapján részére a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén belül meghatározott szolgálati feladatait a törvényes előírásoknak, a parancsoknak és intézkedéseknek megfelelően – szükség esetén veszély vállalásával –, az elvárható szakértelemmel és gondossággal, pártatlanul és igazságosan végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a megbízási

díj jogintézménye [a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése] valóban kiüresedne. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának ezért csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a 71.§ (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged; ellenkező esetben a hivatásos állományú tag ellenszolgáltatás nélkül, lényegében korlátozásoktól mentesen a beosztásához nem tartozó feladat ellátására megbízhatóvá válna. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (3) bekezdésében meghatározott többletfeltétellel válik el a megbízási díj az általános szabályozástól; e speciális juttatás megfizetésére vonatkozó jogalkotói szándék a Hszt. 71. §-án keresztül érvényesül; annak ellenére, hogy a hivatásos szolgálati jogviszony különleges közszolgálati jogviszony, azonban a rendszeresen előforduló, jelentős többletmunka ellátásáért a hivatásos állomány tagjai is ellenszolgáltatásban kell, hogy részesüljenek. Ezt a jogi álláspontot támasztja alá, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjában a rendszeresen elvégzett jelentős többletmunkára való utalás nem szerepel, azonban e kitétel a 71. §-ban, mint speciális szabályban megtalálható; ezen feltételek teljesülése esetén megbízási díj jár. Fellebbezésében alaptalanul hivatkozott tehát az alperes arra, hogy 2023. február 1-jétől a felperes megbízási díjra jogosultságát a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja kizárja, ugyanis ez esetben is érvényesül a „*lex specialis derogat legi generali*” elv, miszerint az általános szabályt a speciális szabály minden esetben felülírja. A perbeli esetben ez akként ölt testet, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjában szereplő általános szabály helyett a 71. §-ban rögzített rendelkezést kell alkalmazni. Az elsőfokú ítélet a Hszt. módosításával összefüggő tényeket érdemben is vizsgálta, utalt a megváltozott jogszabályi környezetre, a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosított rendelkezésére, amit helyesen értelmezett. A másodfokú bíróság kiemeli azt is, hogy a Hszt. 102.§ (1) bekezdés b) pontját összevetve a 71. § (3) bekezdésének módosított szabályozásával arra a megállapításra kell jutni, hogy megbízási díjra a hivatásos állomány tagja csak akkor jogosult, amennyiben a többletfeladat ellátásával jelentős többletmunkát végez és a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkörrel való megbízás nem eseti jellegű.

[23] Az elsőfokú bíróság ebből következően helyesen értékelte, hogy a felperes, miután a perrel érintett időszakban az eredeti szolgálati beosztása mellett szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látott el, rendszeresen, többletfeladatként, tartósan, és az érintett hónapokban jelentős többletmunkát végzett, ennél fogva jogosult a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában ellátott többletfeladatokra tekintettel megbízási díjra.

[24] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, figyelembe vette a többletfeladatoknak a napi szolgálati feladatokhoz arányosított, a megbízás időtartamára átlagolt mennyiségét, mértékét. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – a mérlegelés jogszerűségéhez – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerúségi meghatározás), milyen érvek alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek az értékelt körülmények figyelembevételével más összecszerúségi eredményre vezettek volna. Az alperes azonban az általános vitatás mellett eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg, a megbízási díj összecszerúsége tekintetében aránytalanság okán pusztán a megbízási díj mértékének mérséklését kérte. A másodfokú bíróság ezért az ítélet összecszerúségi indokainak helyességét nem vizsgálhatta. A felperes

alaptalanul hivatkozott a megbízási díj összegszerűségének megváltoztatása körében a foglalkoztatási kötelezettségére, ugyanis az a jogalap körébe tartozó kérdés.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a fentebb kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

[26] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékre hivatkozással felszámított, a másodfokú bíróság által emiatt a pertárgyértékhez igazított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[27] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért a tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben a le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított 114.404 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja, és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[28] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2025. március 12.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró